

SDÍLEJ SVŮJ ŽIVOT NA...

HEARTSTREAM

Jak daleko může zajít posedlost?

TOM POLLOCK

FRAGMENT

Heartstream

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tom Pollock
Heartstream – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Heartstream

Tom Pollock

Pro Lizzie, nejúžasnější manželku/génia

1 LASKAVOST CIZÍCH

PRVNÍ KAPITOLA

Amy

Rakev se dává do pohybu v půlce věty. Dopravník zřejmě nějakou dobu neolejovali, protože každé třetí vikářovo slovo přeruší zaskřípění. Zní to, jako když táhnete chudáka kočku za ocas po školní tabuli.

„A tak, Pane,“ – SKŘÍÍÍÍÍÍP – „svěřujeme tvou dceru“ – SKŘÍÍÍÍÍÍP – „tvému božímu milosrdenství...“ – SKŘÍÍÍÍÍÍP –

I přes tu kočičí symfonii vikář dál nevzrušeně káže. Asi v tom má praxi.

Lidé umírají v jednom kuse, připomínám si potisící. A svět se kvůli tomu nezastaví.

Vikář vlídně drmolí a truhla s mámou se blíží k ohni. Nevím, co cítit. Ne, tak to není. Vím, co bych *měla* cítit.

Hluboký žal.

Zoufalství.

Beznaděj.

To by cítila dobrá dcera. Do prdele, to by cítila každá normální lidská bytost. Bohužel, jediné, co vnímám já, je hlodavá úzkost, že

můj statečný močový měchýř prohraje boj se vším tím čajem, který do mě vikář nalil před obřadem. Pokud se počurám, než se odsud dostanu, Charlie si pomyslí, že jsem to udělala schválně. Už tak je přesvědčený, že jsem nenapravitelná hysterka. Snažím se v sobě vylovit nějaké hlubší city, ale je to, jako když se kousnete do jazyka po injekci u zubaře. Jsem otupělá.

Což zrovna nevyvolává přesvědčivý dojem, co? ozve se nepříjemný hlásek v mé hlavě.

Nemysli na to.

Je mi chladno, i když sem barevným sklem v oknech proniká jasně červenové slunce. Za takového rozzářeného dne by se měla v kapli konat svatba, ne... tohle. Třesoucíma se rukama vylovím z kapsy mobil, málem ho upustím. Na displeji svítí 11:37. Zahlédnu v odrazu svoje rty, jsou modré.

Hu, asi jsem ještě v šoku. Umřela před týdnem, Amy. Už se vzpamatuj.

Palec mi ze zvyku cukne, stáhnou ho právě včas. Přísahám – *přísahám* –, že jsem telefon vytáhla, jenom abych se podívala, kolik je. Ale teď, když o tom tak uvažuju, mě začínají svědit ty tři látkové náplasti vzadu na hlavě – dvě za ušima a jedna na krku na páteři.

Zapomeň na to. Slíbilas, že to neuděláš. Dneska ne. Charlie by ti to nikdy neodpustil.

Podívám se na něj přes lavici. Řasenka už mu pod očima kreslí tmavé rampouchy, jak mu stéká po tvářích. Zachytí můj pohled a pokusí se na mě usmát. Usměju se taky.

V den mámina pohřbu by bylo strašné porušit slib daný mladšímu bráškovvi.

A proto to neudělám, říkám si. Neudělám, neudělám, neudělám.

Neudělám.

Proč sis ale potom, ozve se ten odporný hlásek v hlavě, vzala klobouk?

Dojde mi, že to kvůli tomu černému klobouku se širokou stře-
chou mě náplasti tak svědí. Normálně mohou dýchat, ale pod plstí
a zvednutým límcem šatů se dusí. *Mohla* bych si klobouk sundat,
ale pak by všichni viděli, že mám k hlavě přilepené polštářky neuro-
receptorů velikosti mince.

*Tak mě napadá, doráží na mě hlásek, když nechceš streamovat,
proč sis je ráno vůbec brala?*

Drž zobák.

Ale ten hlas má samozřejmě pravdu. Dotknu se ikony Heart-
streamu v telefonu. Ne abych streamovala – slíbila jsem, že to neudě-
lám. Nebudu streamovat, ale neuškodí, když si jen zkontroluju...

A kruci.

15 733 zpráv.

Ztuhnu, když vidím to číslo. Opatrně držím telefon pod úrovní
lavice a projedu si prvních pár. Spousta jich je jako obyčejně milých.
Podpurné a láskyplné vzkazy: *Jsmo s tebou, Amy, milujeme tě, Amy.
Jsi tak silná, Ame, jsi tak statečná, Ame. Hlavu vzhůru, holka, ty to
zvládneš.*

Ale na každou takovou je jich tam dalších deset podobných té
od BroukVHlave:

👤 *Prosím, prosím, prosím, nech mě to pocítit! Jsem teď tak
ztracený! Nevím, co si bez mámy počnu!*

Máma. Zhrozím se toho slova. Nejradši bych hned odepsala vel-
kými písmeny – *ONA NEBYLA TVOJE MÁMA*. Ale o to tu právě
jde, ne? BroukVHlave to vnímá tak, jako by byla.

Listuju dál, všude stejné fráze.

👤 Nech nás to pocítit.

👤 Dlužíš nám to.

👤 Nech nás to pocítit.

👤 Potřebujeme to uzavřít.

👤 Nech nás to pocítit. Nech nás to pocítit.

👤 Nech nás to pocítit.

Ruka se mi začíná třást ještě víc, až se mi text na displeji rozmazává a chvíličku vidím *posílit* místo *pocítit*.

Dopravník zaskřípe, zarachotí a zastaví se. Dveře spalovny se zavřou a uvězní mámu uvnitř. Zvenčí jsou pomalované květinami a andílky.

Nech nás to pocítit, žebrají zprávy. Ale není co cítit. Možná mají mí followeři pravdu. Možná jim dlužím zakončení, po tom všem, čím jsem je protáhla. Ale já pro ně žádné nemám. Zapátrám, snažím se odmyslet si naléhavou fyzickou bolest močového měchýře, pokouším se definovat svoje city, ale je tu jen otupělost, jen pusté, ošlehané *nic*.

Vikář přestane mluvit a já slyším tlumenou ránu. Moje máma vzplála jako starý nepotřebný papír. Usmívá se z fotky na oltáři, tvář jí lemují vlnité hnědé vlasy. Ten snímek je z pikniku asi před osmi lety, ale od té doby vlastně nezestárla, dokud nenastoupila nemoc.

Co je to se mnou? Vnímej něco, Beckerová, cokoli. *Tvoje máma je mrtvá!*

Ale nemůžu. Zřejmě jsem zlomená. Sedím tu v kapli s plnou schránkou pošty a prázdným srdcem. Všichni, koho mám na světě nejradši, pláčou, kdežto mé slzné kanálky jsou vyprahlé jako poušť. Je to příšerně osamělá záležitost.

A osamělost byla vždycky můj kryptonit, má slabina.

Ťuknu na ikonu v horním pravém rohu displeje, kýčovitě modré srdce vysílající rádiové vlny. Oválky náplastí za ušima se mi rozehřejí.

Za pár vteřin se začnou valit reakce.

👤 Dííííííky!

👤 Topím se tu v slzách. Díky, Ame!!!

👤 OMG, taková otupělost!!!

👤 Tak intenzivní, tak pravdivý!!!

Je mi z toho nanic.

Napravo ode mě to zaskřípe, podívám se tam a vidím Charlieho, jak běží ke dveřím a potlačuje pláč. Nevšimla jsem si, že by vylovil telefon. Viděl mě, jak jsem porušila slib?

Ne, ty pitomče, je rozhozený, protože mu právě spálili mámu. Nemysli si, že se všechno točí jenom kolem tebe.

Protlačím se kolem tety Juliet a jdu za ním. Táta už se taky zvedá, s tím svým dobromyslným, polozaulatým výrazem, který nasažuje úplně nad vším, od rozbitého vajíčka v kartonu až po ošetřování pacienta s těžkými popáleninami v práci.

„To nic, já ho přivedu,“ zamumlám, když ho míjím. „Zůstaň s hosty.“

„Jsi hodná starší sestra.“ Položí mi láskyplně ruku na paži.

Neodpovím. Náplasti na hlavě jsou tak horké, že mě skoro pálí.

Polední slunce venku mě přinutí přimhouřit oči. Náhrobky u kaple, stromy a zábradlí mi splývají v rozpálenou skvrnu. Šilhám kolem sebe.

„Charlie?“ volám. „Pišíšvorku?“

„Neříkej mi tak,“ ozve se hlas zpoza dveří. Aspoň si myslím, že chtěl říct tohle. Mezi vzlyky to znělo jako „Ne-hý-ke-mi-tah“.

„Jak chceš, Piškulko.“ Zavřu dveře a on tam stojí, špičky číra nakřivo, jak se za ně tahal, řasenka se mu roztekla až na bílý límec košile.

„Piškulko? Co to má znamenat?“

„Nevím, Piškymiškykiškyliškymastnýšlišky, zrovna mě to napadlo.“

Popotáhne skrz slzy a mně se chvílička zdá, že se usměje. „To jenom,“ začne, ale umlčí ho další vzlyknutí.

„No tak, no tak. Já vím. Já vím.“ Přitáhnu si ho k sobě a chvíli ho jen tak držím, cítím, jak se jeho hubený hrudníček nadouvá a splaskává na mém. Zase vzlykne a mně se stáhne žaludek. Nesnesu jeho bolest, *nesnesu* to, a přece – je to odporná myšlenka, ale nedokážu ji jen tak zahnat – mu i trochu závidím.

Ironie je, že Charlie by byl úžasný streamer. Všechno prožívá hrozně živě. Naproti tomu nade mnou visí můj smutek jako piano na roztřepeném provazu.

„To nic,“ říkám mu, „je to v pohodě.“

„Nenene...“ zahuhlá.

„Ne, máš pravdu, není to v pohodě,“ uznám. „Není to ani ve stejný galaxii jako pohoda. Kdyby pohoda byla hvězda, trvalo by to desítky let, než by k nám od ní doletělo světlo. Ale stejně. Je to, jak to je, a já jsem tu s tebou a slibuju ti, že tě v tom nenechám samotnýho. Jasný?“

Vtiskne se ke mně ještě víc, zaboří si mi obličej do ramene. Po chvíli jeho sevření povolí a já ho nechám, aby se odtáhl. Zamrká, zahání slzy, věnuje mi pihovatý úsměv. Charlie je jako miniaturní verze našeho táty. Celý táta v jeho věku, říkají všichni. To se prostě o chlapcích tvrdí.

Jistě, náš táta by ve čtrnácti nikdy nevyšel z domu s takovou spoustou make-upu, že by Moskevskému státnímu cirkusu vydržel měsíc.

„Jak se ti sakra povedlo zapatlat si i *ucho*?“ ptám se a otru mu ho rukávem.

„No, ušní make-up, to by se mohlo uchytit.“ Zapózuje a zarámuje si obličej dlaněmi. „Dani říká, že mám moc sexy uši.“

„Víš, nemusím vědět, na čem ujíždí tvá holka.“

Popotáhne a zašklebí se na mě. Zvedne ruku a propleteme si prsty.

„Díky, ségro.“

„Od toho jsem tady.“

„Já vím, proto...“ nedořekne.

„Charlie?“ pobídnu ho, ale neodpoví.

Pořád se ještě usmívá, ale mně dochází, že se už nedívá na mě. Hledí mi přes rameno a tiskne mi ruku, až mu vystupují klouby.

„Co je?“ Neříká to vztekle, spíš zmateně, a to je horší. „Co *ti* tu dělají?“

Obrátím se a poskočí mi srdce.

Jsou jich jistě tři, možná i čtyři stovky. Většina z nich má bílé tričko s ledabylým náčrtem ptáka, čáry jsou rozechvělé, protože ta šestnáctiletá holka, která je kreslila, byla hrozně rozčilená. Popravdě, nemůžete mi to fušerské dílo vyčítat. Stvořila jsem ho ten den, kdy jsme zjistili, že se mámina nemoc nedá operovat.

S těmi tričky a sestřihem – krátkým, aby polštářky neuroreceptorů dobře doléhaly k hlavě, týmž jako já – vypadají jako chovanci stejného gotického vězení. Spousta jich má tmavé kruhy pod očima. Nepřekvapuje mě to. Tahle banda bude skalní jádro, sledovali všechno, co jsem dala na síť od minulého čtvrtka, což znamená, že toho poslední dobou moc nenaspali.

„Amy!“ zavolá hubený kluk vpředu. „Co teď budem dělat?“

Vyvleču se z Charlieho sevření a vydám se k nim. Točí se mi hlava hrůzou. Nemůžu je tady vystát, a najednou si zděšeně uvědomím, že pořád streamuju, takže oni *vědí*, co cítím. Ale pokud to znamenali, nikomu z nich to zřejmě nevadí. Dívají se na mě s nadějí.

„Co teď?“ ptá se ten kluk znovu, když dojdu k zábradlí. Je tak vysoký, že by ho ohnul silnější vítr. „Co teď budem dělat?“

Bezradně rozhodím rukama. „To kdybych věděla.“

„Ale...“ vykoktá. „Ale...“ zřejmě neví, jak to dopovědět.

Rozhlédnu se po dalších tvářích, spousta jich brečí nebo brečela, červenýma očima hledí v šoku na mě nebo skrz mě.

Věděli jste, o co jde, chce se mi říct. Nikdy jsem vám nelhala. Nikdy jsem vás nenutila, abyste mě sledovali, odebírali mě. Vyřešte si to sami, já to musím udělat taky.

Chci být chladná, ale nemůžu, protože svým způsobem právě taky přišli o mámu.

„Podívejte se,“ začnu, „děkuju vám, vám všem, za –“

„SUPI JEDNI ZATRACENÍ!“

Prudce se obrátím. K bráně kaple se žene teta Juliet a máchá kabelkou nad hlavou jako středověkým cepem. (Předtím jsem jí jí nesla, takže vím, že se může stát strašlivou zbraní. Váží jako malý slon.) V patách má mého tátu.

„Copak vám není nic svaté?“ ječí teta. „Kristepane, tohle je dům boží, vy sráči – mějte trochu úcty!“

„Ale, Juliet –“

Teta se otáčí a zabírá do svého palebného pole malou baculatou brýlatou dívkou na kraji davu, která se ozvala.

„Kdo to je? Kdo mi tu řekl jménem? Kdo ti to dovolil? Co jsi sakra zač, ty usmrkanče? Tohle je soukromý – rodinný – pohřeb,“ vysloví každé slovo zvlášť. „Vy hnusní slídiči. Nikdo vás sem nepozval!“

„Ale... nezlobte se, paní Riceová... ona ano.“

Ztuhnu. Ten vysoký kluk ukáže na mě.

„Hej,“ bráním se. „To není pravda. Nikdy jsem neřekla –“

Ale nedopovím to, protože Charlie, i když za mnou ještě pořád pofňukává, se prosmýkne jako had, s příšerně podezřivým výrazem ve tváři po mně skočí a strhne mi černý klobouk. Náplastí mi na hlavě slabě syčí, začínají se na vzduchu ochlazovat.

„Já to neudělala,“ zkusím znova. Chci říct *nechtěla jsem to udělat*. Ale není to pravda. Ne že bych ráno omylem spadla do pouzdra s neuroreceptory.

Táta s tetou na mě zírají. Tváří se skoro stejně. *Jak jsi mohla být tak pitomá?* Už to je dost špatné, ale není to nic ve srovnání s tím, jak se tváří Charlie.

„Slíbila jsi to,“ zahučí tak tiše, že ho málem neslyším.

Mrskne kloboukem do trávy vedle náhrobku a dá se na útěk ke kapli. Chci za ním, ale táta mi zastoupí cestu, mírně se usmívá a pevně mě chytí za ruce.

„Dej mu chvilku, ano, zlato?“

Ohlédnu se přes rameno. Čtyři stovky tváří na mě civí nad čtyřmi stovkami triček s ptáky. Vypnu streamování, ale stejně vidím, jak z každého v tom davu sálá odraz mého smutku.

Když taxík zastaví před domem, po našem autě tam není ani stopa. Táta „navrhl“, abych jela domů sama, „jenom abych dala bratrovi trochu prostoru“, a já se nebránila. V londýnském provozu ta jízda

trvala hodinu a Charlieho ublížený pohled by mě za tu dobu stáhl zaživa z kůže.

V autě jsem se snažila na to nemyslet a dohnat to, co mi uteklo ze streamu Lance Yalty. Lance je sice dost podivný, dobronzoval opálený kluk s ukázkovými bicepsy, ale na Heartstreamu teď nejvíc letí, a ne náhodou. Naposledy se přihlásil v osm večer místního času na Sv. Lucii, kde asi právě je se svou jachtou. Říká se, že tu loď dostal zadarmo, sponzoři se o něj perou.

Dotknu se fialové ikonky „playback“ a cítím, jak se mi oválky náplastí zahřívají a ze serverů Heartstreamu do nich proudí sedm gigabytů Lanceho nahraných emocí. I mě zaplaví spokojenost. Cítím karibské slunce na holé kůži, v nose mě brní čerstvá slaná vůně oceánu. Nevidím sálající slunce a neslyším tiché pleskání vln – Heartstream šetří vlnový prostor tím, že vynechává obraz a zvuk, běžná virtuální realita je dokáže zprostředkovat líp –, ale tím pádem zahlédnu u silnice hubeného usazeného kluka s trikem s čmáranicí ptáka. A zničehonic mi Lanceova prosluněná samolibost připadá jako neodpuštělná ztráta času. Vypnu záznam. To je ten problém s Heartstreamem. Zprostředkuje vám prakticky jakýkoli pocit, ale žádný nedokáže vymazat.

Poděkuju řidiči, dojdu k domu, prásknu za sebou dveřmi a hodím klíče na stůl v hale.

„Tati?“ zavolám jen tak pro jistotu. „Charlie?“ Ale nikdo se neozve.

Naše skromná hrstka obrázků a koberců se v domě utápí, stejně jako batole plave v oblečení po starším sourozenci. Rok poté, co jsme se nastěhovali, jsou tu ještě všude krabice. Když jsme dorazili, náš život se už zastavoval.

Pamatuju si, jak jsem se sem prvně přijela podívat, prošla tuhle skořápku domova se servilním realitním makléřem a v duchu si odškrtávala položky na svém pochmurném nákupním seznamu.

Blízko do specializované nemocnice – ano.

Dveře dost široké na to, aby jimi projela mohutná mechanizovaná postel – ano.

Koupelna v přízemí kvůli tomu, až její seschlé nohy nezvládnou vyjít do schodů – ano.

Jiní lidé si svůj první dům vybírají podle toho, jestli je zahrada dost velká pro psa.

Hodím tašku na zem v hale, skopnu boty a vydechnu. „Domove, sladký domove.“

Působí to tu tišeji než kdy předtím, tišeji, než když jsem tudy bloumala uprostřed noci a slyšela jen vlastní dech a vrzání podlahy pod nohama. Uvažuju, co chybí...

Ach.

Už to mám. Něco hloupého, zarputilého ve mně čekalo, že při příchodu uslyším mámin hlas. Najednou mě zaplaví nesnesitelná bolest, běsní ve mně, jako bych měla v plicích uvězněný hurikán.

Snažím se to rozchodit, ale nakonec se musím posadit na spodní schod a dívat se, jak mi slzy stékají ze špičky nosu na podlahu. Bojuju o každý nádech, nutím se studovat vzor parket, dokud se nevzpamatuju.

Chápu, proč mě to přepadlo tady, a ne na hřbitově. Koneckonců, nesmutním kvůli tomu, že od teď už bude jen popel v tom malém políčku. Truchlím nad tím, že nebude všude jinde.

„No tak, Ame,“ řeknu si nahlas skrz zaťaté zuby. „Začne pohřební hostina. Musíš vybalit z fólie asi tak pět tisíc tun salátu.“ Jistě,

není to nejdůmyslnější mantra na světě, ale když si ji zopakuju sedmkrát, pomůže mi vstát.

Mírím do kuchyně a ticho konečně naruší nějaký zvuk, známé syčení. Někdo vaří vodu v konvici.

„Tati?“ zavolám znovu. „Charlie?“

Byli tu snad celou dobu? Ani teď mi nikdo neodpovídá. Jenže to nemůžou být oni, byla bych viděla před domem auto. Naskočí mi husí kůže, ale je pozdě – už jsem strčila do dveří.

„Dáš si šálek?“

Žena, která stojí u sporáku, má na sobě bundu, horko nehorko. Nalévá vroucí vodu do naší čajové konvice s motivem *Alenky v říši divů*. Má nakratičko ostříhané vlasy jako každý streamer, tak moc, že nejde poznat, jakou mají barvu. Zpočátku odhaduju, že je asi tak ve věku mých rodičů, ale pak mi dojde, že je jí možná jenom přes třicet. Působí starší kvůli tmavým kruhům pod očima. Vypadá, že se celé týdny nevyspala.

„Je mi líto, že jsem nedorazila na pohřeb, ale podle mě by se to nehodilo. A tady bylo *tolik* práce.“

Horečně šmejdí po kuchyni a vytahuje nádobí. Na stole leží taška z Tesca, vybalí z ní krabičku brióšek s polevou a dvě vyklopí na talíř. Tácy a tácy zapékaných klobásek, sušenek, malých sendvičů a domácího salátu, které jsme ráno připravili, pořád leží na pultě, zásoby čekající, až sem napochoduje truchlící armáda. Dokonce ani nesáhla na fólii, kterou jsou přikryté.

„Říkala jsem si, že brióšky s polevou má každý rád.“ Nakloní se a přisune ke mně talíř. „Dáš si, Amy? Přinesla jsem je pro tebe.“

Chvilí mi trvá, než se mi slova protlačí hrůzou staženým krkem. Nevím, co je tahle ženská zač, ale její sestřih mi prozrazuje, proč přišla.

„Tohle je pořádně přes čáru,“ vyštěknu. „Tohle je *můj* dům! Nemáte tu co dělat!“

Překvapeně na mě pohlédne, koutky očí jí klesnou, vypadá zmateně a trochu ublíženě. Připadám si, jako bych právě seřvala štěně.

„Je to jenom hrnek čaje.“ Znovu zvedne talíř. „A buchtu jsem přinesla sama, netroufla bych si tady něco vzít.“

Venku na šterku zarachotí auto.

„To je můj táta a mladší bratr,“ spustím na ni zoufale. „*Nemůžete* tu být, až přijdou. Koukejte...“ Snažím se ovládnout vlastní hlas. „Já vím, dneska to bylo těžké, pokud jste se napojila na můj stream, ale nemůžu vám nijak pomoci, teď ne. Chci říct, ona byla *moje* máma, jasný? Charlie už dneska jednou utekl, a jestli tu uvidí někoho cizího, zblázní se.“

Jen na mě zírá těma očima podtrženými tmavými kruhy.

Pořádně se nadechnu. „Podívejte se, nerada to dělám, ale pokud hned neodejdete, volám policii.“

„Ach,“ maličko schlípne, jako bych jí právě oznámila, že na její narozeniny bude lít. „To je jedno, stejně dřív nebo později přijede.“

Venku prásknou dveře auta, na stezce se ozývají kroky. Sahám po telefonu, ale zarazím se. „Počkat, co?“

S omluvným výrazem v té divné, mladistvé a přitom seschlé tváři si rozepne bundu. Bleskne mi hlavou: *Výkradla jsi železářství?* Zpod zipu se vynoří drátky, zahlédnu trubice s průhlednou tekutinou a skleněné nádoby s hřebíky a kuličkovými ložisky. Mozek to zpočátku odmítá pobrat, tolik to sem nezapadá, ale pak mu to dojde. V životě jsem zhlédla dost aktuálního čtyřiaadvacetihodinového zpravodajství na to, abych poznala bombu.

„Chtěla jsem tě jenom vidět,“ řekne. „Než to skončí.“

DRUHÁ KAPITOLA

Cat

„PĚT!“ Osmdesát tisíc hlasů se spojí v odpočítávání.

„ČTYŘI.“

„TŘI.“

„DVA.“

„JEDNA.“

Černočernou scénu osvětlují čtyři obdélníky světla, podsvícené plently. Za každou čeká nehybná silueta mladíka. Každou kudrnu jejich vlasů znám líp než své vlastní (bůhví, že jsem do jejich tváří hleděla častěji než na sebe). Zvětšují je obrovské LED obrazovky na každé straně pódia. Oči mě bolí, cítím, jak mi vysychají rohovky, ale nemrknou. Tohle nechci propást.

„*NULA*.“

Rozhostí se okamžik ticha, osmdesát tisíc fanoušků se kolektivně nadechne.

Bum. Nálož vybuchnou, plently spadnou, světla mě oslní a kluci se vrhají na scénu v prvních taktech písně „Sobota tři ráno navěky“.

„Tři v noci odbijí, ženu se ulicí, zdá se mi, že jen sním, vznáším se nadšením. S tebou...“

Nick nastaví mikrofon k nám a my jednohlasně zaduníme: „*S TEBOU!*“

„Kostelní zvony zní k našemu líbání. Čas se nám zastaví, navždy jsi už jen ty.“

„Londýne!“ hecuje nás Ryan, jako bychom to potřebovali. Už teď mě škrábe v krku, ale snažím se křičet ještě hlasitěji.

„NAVŽDY JEN TY!“

Odmění nás Ryanův potěšený škleb, jeho prsty vystříhnou krátké sólo, improvizaci, jakou jsem od něj ještě neslyšela. Má černou elektrickou kytaru Stratocaster ozdobenou plameny, na kterou hrál v klipu „Kybersex“.

„Slyšela jsi tohle od něj někdy?“ křikne mi Evie do ucha a škube mě raménem, aby si přitáhla mou hlavu ke své.

„Ne!“

„Já taky ne! To je suprovej den!“

Evie je o sedm let starší než já, ale šklebí se jako malá holka, je to nakažlivé. Divoce křepčí, stopadesáticentimetrové tornádo v černém. Já se jen pohupuju a kolébám, ale i když ten rytmus znám stejně jako tlukot vlastního srdce, nemůžu s ním nějak sladit nohy.

„Jó, jó, jó, jó, jó, jó, navždy jen ty!“

Skladba končí divokým bubnovým sólem Diona a kytarový motiv rovnou přechází v „Inferno“. Evie nadšeně vyjekne, je to její nejoblíbenější píseň. Přitáhne si mě k sobě (na člověka, který by se nacpal do krabice od mlíka, je mimořádně silná, nejspíš je to tou jógou a strašným zeleným utrejchem, co do sebe věčně lije) a společně vyřváváme slova:

„*Hoříš mi v žilách, není v mých silách zdusit ten žár.*“

Melodie klesá a stoupá a my se kolébáme s ní a dav se napíná jako obří sval. Při každém refrénu se všichni hrneme dopředu a moje nadšení se mění v hrůzu, jak se na mě naválí spousta těl.

„Chyt' mě za ruku!“ křiknu na Evie.

„Co?“

„Chyt' mě za ruku, ať nás nerozdělí!“

Zasměje se. „Ty jsi taková máma kvočna, Cat.“ Ignoruje nabídnutou ruku a zvedne paže nad hlavu v rytmu bubnů.

„*Tak hřej mě dál!*“

Píseň končí a světla se rozsvítí.

„Londýne!“ křikne na nás Nick. „Je fajn být doma!“

Zahřmíme, abychom mu dali najevo svou lásku.

„Au!“ Ucítím na předloktí pět jehliček. Shlédnu. Zatínají se do mě Eviiny dokonale upravené dráčky.

„Vidělas to?“ sykne.

„Co jako?“

„Ten záběr zblízka na Ryanovy ruce.“

„No a?“

„Má na nehtech fialovej lak.“

Zírám na ni.

„*Hovno.*“

„Přisahám na život Nickovy mámy a ty víš, jak ji mám ráda.“

To vím. Soudě podle Judyina Instagramu je to moc milá ženská.

„Vsadím se s tebou o svou pravou ledvinu, že Nick má taky nalakovaný nehty. A v Manchesteru měli na pódiu Pufíka! To prostě *musí* být nějaký znamení.“

Upřímně řečeno, před třemi měsíci, když si celý Rickdom vykládal

plyšového papuchalka, dětskou hračku Nicka Lamba, coby symbol jeho nehynoucí lásky k Ryanovi, hlavnímu kytaristovi, jsem byla skeptická, i když jsem tomu vážně, *vážně* chtěla věřit. Ale tohle? Fialový lak na nehtech, když se průlomová píseň skupiny jmenuje „Purpurový milenec“? Těžko věřit, že to není úmysl. Cítím, jak mi vynechává srdce.

„Umíš si to představit?“ pokračuje Evie. „Že by do toho praštili a oznámili to? Přímo teď? Nebo ještě líp, kdyby k němu Nick prostě přišel a dal mu pusu. Podle mě by všichni tady na stadionu na místě umřeli. Jako že *A je to tady, to je konec* – anebo *Super, jsem z toho hotová*. To by byl masakr. Čirá extáze jako zbraň masové zkázy.“ Zvýší hlas, houkne: „RYAN, NICK – RICK!“

Nese se to jako válečný pokřik, ozývá se to po celém stadionu. Ne všichni tady jsou rickeri, věřící a doufající v milostný vztah Ryana s Nickem, to zdaleka ne, ale v každém úseku, v každé řadě jich skupina jistě je. Celkem nás tu z naší komunity bude nejmíň pět tisíc. Brzo už to skandujeme všichni.

„*Ryan, Nick – Rick! Ryan, Nick – Rick! Ryan, Nick – Rick!*“

Ryan vypadá, že se chystá hrát, ale pak sundá ruku z hmatníku a jen sklopí hlavu. Vypadá, že to nasává, užívá si to.

„*Ryan, Nick – Rick! Rick, Rick!*“ Hlasitěji a hlasitěji, rychleji a rychleji, až celé bez dechu klopýtáme přes slova a ta se drolí do dalších výkřiků, potlesku a smíchu.

Evie se tváří samolibě. Uvažuji, co by naše komunita udělala, kdyby věděla, že pokřik zahájila sama Inferno Girl, ale zřejmě na to přijdou, protože má vytažený mobil a všechno to točila. Postne to svým pětadesáti tisícům sledujících na Twitteru a slízne smetanu.

Rozhlédnu se, pozoruju armádu rickerů. Velká většina fanoušků skupiny Everlasting jsou dívky a vím, že spousta z nich je starší, než

na kolik vypadá. Skoro celý dav je navlečený v merchi z tohohle turné, ale někteří z těch, co drží podomácku vyrobené transparenty s nápisy *Rick, Rick!* a *Ryan + Nick navždy spolu*, si dali záležet trochu víc. Vidím úchvatnou černovlasou dívku v sukýnce z trávy z videoklipu „Legenda z Honolulu“ a další mladou ženu ve vlastnoručně vyrobené verzi přiléhavého oblečku, který má Ana Alia v „Kybersexu“. Evie vedle mě vypadá sakra sexy v krátkém přepásaném plášti do deště z „Prším“, takže se zdá, že pod ním nic nemá. A já..

Já mám na sobě tíživý bílý mohérový kabát, který jsem objevila v obchodě pro charitu za pět babek, podomácku vyrobená kopyta z lepenky, hliníkové fólie a laku na nehty, hřívu ze starého mopu a k tomu nabílenou půlku kokosu na nose, protože má oblíbená píseň je „Divoký bělouš“.

„To je hezoooooooooučký, Debko,“ zazpívala Evie ve své rozlehlé kuchyni, když jsme se připravovaly. (Někdy mi říká Debko, protože má přezdívka, Divoký bělouš, se zkracuje na dé bé. Eviina mluva občas připomíná zazipovaný soubor.)

Dokonce mi posprejovala batoh, aby vypadal jako sedlo. „Na detailech záleží,“ kladla mi na srdce. Zřejmě už ale nezáleží na tom, že je to můj jediný batoh a já budu muset chodit po škole a odrážet vtipálky, kteří budou „chtít svézt“. Vyfotila nás a vrazila to na Instagram, než jsme odešly. Patnáct set lajků, ale komentáře chválí jenom ji.

Nick párkrát zatočí mikrofonem na kabelu a pak ho chytí. „Takže, Londýne, víš ty co? Dneska večer tu natáčíme dévédéčko z turné. A to je super, protože tu všichni vypadáte *fantasticky*.“

Další nápor radostného jekotu a potom Nick spustí úvod ke „Kybersexu“.

Děvéděčko z turné? A sakra, když o tom teď uvažuju, nad vstupy vážně visely nějaké cedule s oznámením, že svou přítomností tady dáváme souhlas s natáčením, ale ve svém nadšení jsem si je skoro neuvědomovala. Najednou vnímám, že mám na obličejích gumíčkami připevněnou polokouli z tropického ovoce. *Prosím, ať si mě kamery nevyberou*, modlím se. Nesnesla bych, kdybych se měla stát středem pozornosti. Při té představě se kroutím víc než housenka pod lupou v pravé poledne.

Ale nemusím se bát, ne? Kamery nezabírají fanynky naslepo. Všichni vědí, že si produkční vybírají z davu žhavé holky. Vysoké blondýny nebo naopak drobné, tmavé a dokonalé dívky, jako je Evie, ne velké poskakující zrzky stavěné na všechny možné sporty, které se k děvčatům nehodí.

Mám tolik starostí s hrozící kokosovou ostudou, že málem propásnu velký nástup refrénu.

„Neklid mnou cloumá, po síti bloumám, hledám jen tebeeee...“

Nickův hlas stoupá s lehkostí oktávami, a jako by to bylo pozvání, dav se hrne vpřed. Cítím, jak se mi nohy odlepují od země, boky se naklánějí a ne, ne, ne, ne, NE!

„Dejte mě dolů!“ ječím. *„Postavte mě. Evieeeeeee!“*

Ale přes rachot Dionových činelů mé panické výkřiky nikdo neslyší, nejmíň ze všech Evie, lapená ve svém vlastním světě. Ruce mě chytají pod rameny, pod zadkem, zvedají mě. Kopu a melu sebou, ale nemůžu se jich zbavit. Dav mě unáší sem a tam, neúprosně blíž k pódiu, připomínajícímu ústředí ceremoniálního obřadu. *Právě jsi ztrojnásobila svou šanci, že se ocitneš na tom děvéděčku*, pomyslím si a ten odporný mohérový kabát se vyhrne a odhalí jizvu po slepáku. Musím dostat nohy dolů. Postrčím zadek dozadu a začínám se

naklánět správným směrem, ale nějaká ruka mě popadne za paži a táhne mě nahoru nahoru nahoru...

... na pódium.

Píseň skončila. Slyším jenom hukot krve ve vlastních uších. Shlédnu na ruku, která mě drží za předloktí. Dokonale upravené nehty s fialovým lakem. Nevěřicně zvednu oči a setkám se s úsměvem, který zdobí sedmnáct klipů a asi tak jedna celá devět miliard obálek časopisů, nemluvě o všech plakátech kolem mé postele.

„Hezký kostým,“ řekne Ryan Richards do mikrofonu. Stadionem se prožene vlna smíchu. Ještě nikdy jsem nebyla tak vděčná, že mám zakrytý obličej. Začínám se červenat, pak hořet, plát jako nova. Musí to být vidět až z vesmíru. *Chcete zkrouhnout výdaje na turné? Ušetřete na osvětlení veřejným ponížením Catherine Canczukové!*

„No tak!“ houkne Ryan důrazně. „Já to myslím vážně. Je to skvělý kostým, je super.“

Smích ustane, jako když se zmáčkne vypínač. Chvilé provinilého ticha a pak se ozve skandování.

„Bělouše! Bělouše! Bělouše! Bělouše!“

„Jak se jmenuješ?“ Ryan ke mně natáhne mikrofon.

Začínám se trást. Na okamžik uvažuju, že zalžu. „C-C-Catherine,“ zamumlám. „Cathy. Cat.“

„Máš ráda Bělouše, Cat?“

Soustředím se každou buňkou svého bytí a povede se mi proměnit chvění v příkývnutí. „To je má oblíbená.“

„Dáme si Bělouše, kluci?“ zavolá Ryan přes rameno.

Dion zavíří paličkami a protočí panenky. Stef se ostentativně rozhlíží, dívá se všude, jen ne na Ryana, a týrá svou basovou kytaru. Ale oba se usmívají. Je biologicky nemožné, aby lidská bytost s fungujícími

hormony odmítla Ryana Richardse. Nick sebou žuchne na reproduktor a vezme si akustickou kytaru. Tuhle píseň zpívá Ryan sám.

„Včerejší noci zdál se mi sen, divoký bělouš mě unášel, divoký bělouš mě unášel až k oceánu.“

Nastaví mikrofon davu a ten reaguje z plných hrdel, silně.

„Zpěněné vlny hučely v tmách, draly se noci ke skalinám, draly se noci ke skalinám, ty tu však nejsi.“

Možná to není nejpobláznivější skladba, ale vypadá to, že tu z ní všichni znají každé slovo, a já jsem rozpačitá a vděčná a vyděšená a *nadšená*, brečím a vím, že rozhodně budu na tom DVD, nemluvě asi tak o pěti tisících videí na YouTube, a skrz ten kokos nemůžu dýchat, ale radši bych umřela, než bych si ho sundala a ukázala tvář, a bože, já ty fanoušky miluju.

A pak se prostě nechám nést na moři jejich hlasů:

„Divoký bělouš mě zanesl dál, v tajemném městě se ocitám, v tajemném městě, kde ulice podě mnou dláždí hvězd tisíce. Já však dobře vím, že se zastavím jen tam, kde jsi ty.“

Spolu s posledními tóny se vzpamatovávám. Extatickou mlhou, která mi obaluje mozek, proniká jediná paralyzující myšlenka.

Do háje.

Evie se našťve.

Horečně se rozhlížím, pátrám po ní, snažím se přecíst její výraz v davu. Koutkem oka zahlédnu křivku ve tvaru U vyvedenou černým inkoustem, vykukující zpod manžety Ryanovy košile.

Fajn, pomyslím si. Ano, je to nízké a sobecké, ale mohla by to být moje spása. V návalu provinilosti vytáhnu telefon a vyblejsknu to, těsně před tím, než se Ryan otočí a podá mi ruku, jako by mi pomáhal z kočáru na plese. Sestoupím z pódia a mám co dělat, abych

se před pohledy fanoušků kolem nezakryla. Tlačím se davem, až se dostanu zpátky vedle Evie. Její úsměv by dokázal čistě proříznout kostní porcelán.

„Do hajzlu,“ utrousí. „Ty máš ale štěstí, mrcho.“ Zní to ledaby-le, ale v očích má tvrdý výraz. Měla to být ona, myslí si. *Ona* vypadá roztomile. *Ona* vypadá sexy. *Ona* by nepotřebovala tři pokusy, aby vykoktala svoje jméno. Spolknu omluvu, která se mi automaticky dere z pusy. Místo toho jí ukážu telefon a fotku Ryanova předloktí.

„Koukej, Evie.“

Podrážděně klesne pohledem k displeji. „Co to má být?“

„Ryan má nový tetování.“

Zírá na telefon a já vím, že si myslí to, co jsem si pomyslela já, když jsem to uviděla.

„Není to vršek visacího zámku?“ vydechne.

Netuším, kdy se visací zámek stal oficiálním symbolem vzájemné lásky Ryana a Nicka na síti, ale brzo se hashtag #Semknuti a emotikony zámku rozšířily mezi fanoušky.

Evie na mě jenom zírá. Ťuknu na ikonu a odešlu fotku do jejího telefonu. Preventivní olivová ratolest.

„Ty to nechceš dát na síť sama?“ Zní podezíravě.

„Ty máš víc sledujících. Jsi Inferno Girl – od tebe to bude znamenat víc.“

Dál pobízet nepotřebuje. Ani ne za minutu se na Twitteru a na Rickdomu objevuje Bomba: Ryan vzdoruje managementu a pořizuje si intimní tetování #Semknuti #RyanaNick. O čtyři minuty později, během skladby „Camden Town Blues“, se podívám znova a už to má přes tisíc retweetů a hashtag #Semknuti zase frčí. Eviin úsměv se vrátil. Skočí ke mně, obejmě mě a pak se obě zakloníme a z plných

plic zahulákáme „Rick, Rick, Rick!“ a uzel v prsou mi povolí, protože po té nepříjemné chvilce jsme zase kamarádky. Jsem zpátky v klubu.

To je věc, kterou normální lidi na fandomu nechápou. Myslí si, že věříme ve vztah Ryana a Nicka, protože nás vzrušuje představa dvou úžasných kluků spolu, nebo protože je to nějaký zvrácený způsob, jak je ovládat. Ale ve skutečnosti o kluky nejde. Víra v Ricka je to, co nám pomáhá ráno vstávat, co nám říká, kdo bude dobrý kamarád, díky čemu se vtip zdá tak skvělý, že se člověk poprská čajem, zábavnější o to víc, že to nezasvěcení nepochopí. To je to, co z nás dělá komunitu, to je to, co z nás dělá *nás*.

Je to ta nejvzácnější věc ve vesmíru.

„Londýne!“ zahlolí Nick na konci „Purpurového milence“. „Díky ti moc! Dobrou noc!“

Zasténám. Přece to ještě nemůžou být dvě hodiny.

Stojíme a voláme po dalším přídavku (dali už dva), ale tentokrát se rozsvítí světla. Davem projede nápor zklamání, ale nakonec se pomalu vlečeme k východům.

Evie se na mě zaculí. Je propocená, ale stylem modelky ve sportovní podprsence. Nepřipomíná uřícenou veverku čili mě, zničenou mohérovým kabátem, skákáním a horkem osmdesáti tisíc natěsnaných těl. „To byl nejlepší večer všech dob.“

„Nejlepší,“ potvrdím.

Ukáže mi svůj telefon. Tweet o tetování se zámkem má skoro jedenáct tisíc retweetů. @RickJeBuh, další známá fanynka, zapojila do vlákna Ryanův i Nickův oficiální účet a prosí je, aby to potvrdili. Jejich milostný příběh je prý to jediné, pro co žije.